

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 1T/55/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5915010248
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivan Štepita
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2017:5915010248.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Č.k.: 1T/55/2015-302 IČS: 5915010248
ECLI:SK:OSRK:2017:5915010248.4

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok samosudcom JUDr. Ivanom ŠTEPITOM v trestnej veci proti obžalovanému O. V., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.06.2017 v Ružomberku, takto

r o z h o d o l :

r o z h o d o l :

Obžalovaný

O. V., nar. XX.XX.XXXX v V., trvalé bydlisko V., N. I. XXXX/X, na slobode,

u z n á v a s a z a v i n n é h o , ž e

hoci rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č. k. 2P/94/2011-28 zo dňa 11.01.2012, právoplatným dňom 27.01.2012, bola schválená rodičovská dohoda medzi rodičmi maloletého S. V., nar. XX.XX.XXXX O. V. a S. M., že maloletý S. V. sa zveruje do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov tak, že otec maloletého je oprávnený osobne sa starať o maloletého každý týždeň v mesiaci od štvrtka od 15.00 hod. do nedele do 12.00 hod. a matka maloletého je oprávnená starať sa o maloletého každý týždeň v mesiaci od nedele od 12.00 hod. do štvrtka do 15.00 hod. s tým, že každý z rodičov si po skončení svojej starostlivosti prevezme a odovzdá dieťa druhému rodičovi v mieste jeho bydliska, aj napriek tomu, že mu bola dňa 17.03.2012 doručená výzva Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 6Em/1/2012 zo dňa 05.03.2012, aby sa podrobil rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 2P/94/2011-28 zo dňa 11.01.2012 a uznesením Okresného súdu Ružomberok č. k. 6Em/1/2012-109 zo dňa 14.10.2013 mu súd uložil pokutu vo výške 200,- eur, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline č. 3CoE/163/2013 zo dňa 19.06.2014, právoplatným dňom 15.08.2014, nepodrobil sa a nerešpektoval rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 2P/94/2011-28 zo dňa 11.01.2012, najmenej jedenkrát v mesiaci august 2014, dvakrát v mesiaci september 2014 a jedenkrát v mesiaci október 2014 v tretí týždeň vždy v nedeľu o 12.00 hod. v mieste svojho trvalého bydliska v V., N. I. XXXX/X, neodovzdal matke S. M., nar. XX.XX.XXXX maloletého S. V. tak, ako bolo určené rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č. k. 2P/94/2011-28 zo dňa 11.01.2012, keď v záujme maloletého S. V. nemal ako jeho otec aktívny prístup a nevysvetlil mu potrebu vzájomnej citovej väzby s matkou, v období od právoplatnosti uvedeného rozsudku súdu o zverení maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov až do 12.03.2015, nikdy neodovzdal maloletého S. V. jeho matke do osobnej starostlivosti,

t e d a

po tom, čo sa proti nemu bezvýsledne použili opatrenia v občianskom súdnom konaní smerujúce k výkonu súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí, maril výkon takej dohody,

č í m s p á c h a l

prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona,

Za to sa

o d s u d z u j e

podľa § 349 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 36 písm. j) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, výkon ktorého mu súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 51 ods. 1 Trestného zákona podmiennečne odkladá a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu určuje skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 2 (dva) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona súd obžalovanému ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku.

o d ô v o d n e n i e :

O d ô v o d n e n i e

Okresná prokuratúra Ružomberok podala na O. V. obžalobu pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako bolo uvedené vo výrokovej časti obžaloby zo dňa 25.06.2015.

Okresný súd Ružomberok rozsudkom zo dňa 18.11.2016 č.k. 1T/55/2015-217 obžalovaného podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že skutok nie je trestným činom.

V odôvodnení citovaného rozhodnutia súd konštatoval, že u obžalovaného nebola preukázaná subjektívna stránka, keď s veľkou pravdepodobnosťou (hraničiacou s určitosťou) medzi rodičmi mal. Matúša dochádzalo k problémom v súvislosti s realizáciou striedavej výchovy, ktoré problémy vyústili do opatrenia v občianskom súdnom konaní. Súd pri rozhodovaní prihliadol aj na stanovisko mal. dieťaťa, ktoré (ako to vyplynulo z jeho výsluchu pred súdom) matku jednoznačne odmieta.

Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 14.02.2017 sp. zn. 1To/9/2017-238 rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení konštatoval, že oslobodzujúci rozsudok nie je správny a zákonný, pričom záver okresného súdu o nevine obžalovaného odvolací súd považuje za predčasný a nepresvedčivý. Krajský súd konštatoval, že konštrukcia skutkovej podstaty trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona nie je typickou základnou skutkovou podstatou. Trestný zákon zahrnul do jedného ustanovenia bez odsekov dve samostatné skutkové podstaty, postihujúce dve rozdielne konania, za ktoré hrozí rovnakou trestnou sadzbou. V základnej skutkovej podstate sú obsiahnuté dve objektívne stránky toho istého trestného činu, ktoré sú od seba absolútne nezávislé.

Kým prvá alinea chráni výkon rozhodnutia súdu alebo súdom schválenú dohodu o výchove maloletých detí, alinea druhá chráni výkon predbežného opatrenia uloženého v občianskom súdnom konaní na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých. Objektívnu stránku oboch alinei tohto trestného činu spája spoločný znak „marí výkon“.

Pre aplikáciu postihu podľa aliny 1 ustanovenia § 349 Trestného zákona je potrebné bezúspešné použitie opatrení v občianskom súdnom konaní. Zákon predpokladá použitie aspoň dvoch opatrení.

Pre aplikáciu postihu podľa aliny 2 ustanovenia § 349 Trestného zákona postačuje, aby príslušný súd nariadil výkon predbežného opatrenia niektorou zákonnou formou. Ak by za takejto situácie (t. j. po doručení výzvy povinnej osobe, alebo po uložení pokuty, hoci aj neprávoplatne alebo po nariadení odňať dieťa) povinná osoba naďalej odmietala rešpektovať súdne rozhodnutie, boli by naplnené formálne podmienky pre jej trestné stíhanie za posudzovaný trestný čin.

Krajský súd zdôraznil, že každý z rodičov za istých predpokladov (predovšetkým, že majú o to záujem a sú na výkon osobnej starostlivosti spôsobilí), sa môže nezastupiteľným spôsobom podieľať na postupne sa vyvíjajúcej sa životnej orientácii dieťaťa a na jeho výchove, čím sa realizuje nielen záujem dieťaťa, ale i záujem rodičov. Tak ako rodič má právo vychovávať a starať sa vo všetkých smeroch o svoje dieťa a jeho blaho, tak aj dieťa má právo na starostlivosť obidvoch rodičov a udržiavanie pravidelného a rovnoprávneho osobného styku s nimi a právo na to, aby dostávalo to najlepšie od každého zo svojich rodičov. V tomto smere krajský súd poukázal na ustanovenia garantované Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane dieťaťa. V súdnej veci nepochybne podľa krajského súdu vyplynulo, že trestné konanie je dôsledkom neschopnosti rodičov maloletého S. normálne spolu komunikovať na úrovni racionálne uvažujúcich ľudí, ktorým predovšetkým záleží na blahu a dobre ich vlastného dieťaťa a snažia sa, najmä však otec O. V., teda obžalovaný, vyvinúť všetko úsilie na to, aby realizoval vlastnú dohodu ohľadne jeho podielu na starostlivosti o maloletého syna a dosiahnuť taký stav, aby si maloletý odvykol od svojej matky a nemal k nej vyvinutý žiaden citový vzťah. Z pripojených spisov týkajúcich sa výkonu súdneho rozhodnutia sp. zn. 6Em/1/2012, zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 2P/94/2011 podľa krajského súdu jednoznačne vyplynulo, že otec nerešpektoval právoplatný výrok o odovzdaní maloletého dieťaťa do starostlivosti matky, nemal aktívny prístup a nevysvetlil maloletému potrebu vzájomnej citovej väzby s matkou a maloletého nikdy neodovzdal matke do osobnej starostlivosti v období od právoplatnosti rozsudku o striedavej starostlivosti až do 12.03.2015. Je teda možné vyvodiť bezpečný a nepochybný záver, že rodičovská dohoda o striedavej starostlivosti sa vôbec nerealizovala, čo v konečnom dôsledku vyústilo do návrhu matky na súdny výkon rozhodnutia. Krajský súd poukázal na závery znaleckého posudku z odboru psychológie, v ktorom znalkyňa konštatovala, že citová väzba maloletého S. k matke i k otcovi je nekriticky diferencovaná. Maloletý nedokáže adekvátne rozlíšiť príčiny, i napätia a konfliktov medzi rodičmi, vo vzťahu k svojej vyspelosti ich následne nedokáže racionálne zdôvodniť a prenášať do svojho citového postoja k jednotlivým rodičom. Emocionálna reaktivita maloletého k citovej polarite k obidvom rodičom zahrňuje vyslovene pozitívne citové väzby voči otcovi, voči matke prejavuje ambivalenciu až negativizmus. Znalkyňa však zdôraznila, že odmietavý postoj maloletého nie je autentický, rozvinul sa v dôsledku výraznej ovplyvniteľnosti postojmi najbližších v aktuálnom výchovnom prostredí. Postoj dieťaťa k matke je teda eterminovaný sugestivitou dieťaťa, jeho ovplyvniteľnosťou a postojmi najbližšieho sociálneho a výchovného prostredia, aj keď sa nemusí jednať o vedomé ovplyvňovanie dieťaťa vychovávateľmi. Znalkyňa tiež uviedla, že pozitívna citová väzba maloletého s matkou bola prirodzene rozvinutá a zmena jeho postoja k matke nastala odchodom matky spolu s ďalším maloletým dieťaťom zo spoločnej domácnosti, veľmi pravdepodobne v dôsledku výraznej sugestibility dieťaťa a jeho heteronómnej morálky.

Krajský súd konštatoval, že ovplyvňovanie maloletého otcom vo vzťahu k matke jednoznačne vyplýva z pripojených súdnych spisov Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 6Em/1/2012 a 6P/19/2015, ktorých obsahom je celý komplex listinných dôkazov zahrňujúci najmä doposiaľ vydané súdne rozhodnutia, ktoré sa týkali tak úpravy práv a povinností k maloletému S., ako aj uloženia pokuty, ďalej viaceré správy kolízneho opatrovníka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Ružomberok, výpovede jednotlivých pracovníčok tejto inštitúcie, znalecké psychologické posudky týkajúce sa maloletého dieťaťa, zápisnice o pojednávaní, ako aj samotné návrhy a vyjadrenia účastníkov konania. Podľa záverov krajského súdu tento komplex listinných dôkazov logicky prepája výpovede matky teraz v súdnom prípade.

Krajský súd zdôraznil prvostupňovému súdu ustanovenia § 43 ods. 1 Zákona o rodine s poukazom na článok 12 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa. Podľa citovaných ustanovení a názoru Krajského súdu v Žiline, právo dieťaťa vyjadriť sa v záležitostiach, ktoré sa ho týkajú a povinnosti rozhodujúcich orgánov prihliadať na vyjadrenie maloletého dieťaťa, však v žiadnom prípade neznamená, že za zodpovednosť za rozhodnutie a o úprave styku rodičov s maloletým dieťaťom bude ponechané výlučne na maloletom dieťati. V tomto aspekte vychádzajúc zo skutočnosti a listinných dôkazov, ktoré vyplynuli odvolaciemu

súdu z obsahu spisu, nemožno konštatovať, že by matka nebola takou osobou, ktorá by nedokázala dieťaťu zabezpečiť starostlivosť zodpovedajúcu jeho najlepšiemu záujmu. V súdnej veci krajský súd, vychádzajúc z obsahu spisu konštatoval, že konaním otca, na ktorom sa podieľala aj jeho najbližšia rodina (vrátane starých rodičov), sa vytvoril nezákonný stav, ktorý matku úplne vylúčil z možnosti podieľať sa na výchove svojho dieťaťa, neumožňovaním nariadenej úpravy styku. Matka sa v kritickom období napriek existujúcim súdnym rozhodnutiam nevedela dostať k reálnemu styku so svojim dieťaťom tak, aby mohla vplývať na jeho výchovu a zdravý psychomotorický vývoj. Obžalovaný ako otec súdne rozhodnutia ohľadne styku matky s dieťaťom nerešpektoval a matke plnohodnotný styk s dieťaťom neumožnil. Je preto v záujme maloletého dieťaťa, aby sa konfliktný vzťah, ktorý má maloletý ku svojej matke, upravil, čo bez stretávania sa syna s matkou možné nebude. Obidvaja rodičia by si mali s plnou vážnosťou uvedomiť, že je v záujme maloletého dieťaťa, aby sa so svojou biologickou matkou pravidelne stretával.

V tejto súvislosti krajský súd zdôraznil, že jedným z predpokladov zverenia dieťaťa, či už dočasne alebo trvalo do starostlivosti, či už rodiča alebo inej osoby, je predpoklad, že takáto osoba musí dbať na tom, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov, teda aj toho rodiča, ktorému dieťa nebolo zverené do starostlivosti, na udržiavanie pravidelného rovnocenného a rovnoprávného osobného styku s takýmto rodičom. Ak má totiž rodič alebo osoba, ktorej bolo dieťa zverené, zdravú osobnosť, má k dieťaťu pozitívny vzťah, potom nebráni dieťaťu v styku s druhým rodičom ani v prípade, ak má voči nemu vlastné osobné výhrady. Takýto rodič alebo príbuzný totiž chápe, že realizácia styku s druhým rodičom je pre normálny vývoj dieťaťa a jeho celkovú životnú situáciu veľmi dôležitá. Tzv. preferenčný rodič alebo iná osoba, ktorej dieťa bolo zverené, ak správne pochopí význam svojej úlohy pri výchove dieťaťa, musí si byť vedomý toho, že má prvotnú zodpovednosť za prípravu dieťaťa na stretávaní s druhým rodičom. Nemôže teda nechávať na dieťati, či má alebo nemá chuť sa s druhým rodičom stretnúť. To zahŕňa aj psychologickú prípravu dieťaťa na styk s druhým rodičom, rešpektovanie úlohy druhého rodiča v živote dieťaťa a vedenie dieťaťa k pozitívnemu vzťahu k druhému rodičovi. Úloha rodiča pri výchove má svoj význam a pokiaľ by nebol referenčný rodič schopný zabezpečiť druhému rodičovi právo podieľať sa na výchove dieťaťa v určenom rozsahu, potom možno dôvodne pochybovať o výchovnej spôsobilosti tohto rodiča. Do práva rodiča výchovne pôsobiť na svoje dieťa možno obmedzujúco zasiahnuť len vtedy, ak na to existujú dôvody, ktoré by mohli viesť k obmedzeniu výkonu rodičovských práv. Bez existencie týchto dôvodov niet dôvodu na to, aby bol výchovný vplyv jedného rodiča neprimerane obmedzovaný.

Z odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia ďalej vyplynulo, že na strane matky neexistujú okolnosti, pre ktoré by mal byť obmedzovaný jej vplyv na výchovu dieťaťa, od roku 2012, vrátane žalovaného obdobia, a fakticky aj v súčasnej dobe jej zo strany obžalovaného (preferenčný rodič) nebol umožnený plnohodnotný styk so svojim dieťaťom. Obžalovaný nerešpektuje úlohu matky v živote maloletého S., ktorá skutočnosť je pre zdravý psychomotorický vývoj dieťaťa negatívne a podľa názoru odvolacieho súdu na zdravom psychomotorickom vývoji dieťaťa spôsobuje nenávratné škody. Táto situácia viedla aj k tomu, že vzťah matky a maloletého dieťaťa je v súčasnosti odcudzený a matka je pre dieťa v súčasnej dobe takmer neznámou osobou. Z pohľadu veku maloletého však ide o dieťa, pre ktoré je prítomnosť matky v súvislosti so zdravým psychomotorickým vývojom nezastupiteľná.

Podľa názoru odvolacieho súdu v dôsledku faktického stavu, kedy dieťa bolo odlúčené od matky a dlhodobo žilo s otcom a jeho rodinou, má dieťa v súčasnosti vybudované pozitívne citové vzťahy práve k otcovi a k jeho rodičom. Zisťovanie aj v citových väzib dieťaťa však môže byť relevantné len v prípade, ak dieťa má zabezpečený pravidelný rovnocenný kontakt s oboma rodičmi. Ak dieťa už dlhšiu dobu žije len s jedným z rodičov, prípadne so starými rodičmi, ktorí na neho informačne a výchovne prevažne pôsobia, potom sa význam tohto kritéria stráca. Logickým záverom krajského súdu je, že dieťa bude preferovať toho rodiča, s ktorým prevažne žije a ktorý mal dostatok vlastného priestoru na to, aby vôľu dieťaťa formoval, na rozdiel od druhého rodiča, ktorý bol z kontaktu s dieťaťom vylúčený.

Odvolací súd zdôraznil, že je potrebné zisťovať, ktoré okolnosti viedli k strate kontaktu medzi druhým rodičom a dieťaťom, či išlo o zavinené konanie preferenčného rodiča alebo nezáujem zo strany druhého rodiča. Krajský súd skonštatoval, že v prípade maloletého S. ide o dieťa vo veku, keď prítomnosť matky je nezastupiteľná a z obsahu spisu nemožno na strane matky vyvodiť žiadne okolnosti, ktoré by ju z tejto úlohy diskvalifikovali. Odvolací súd zdôraznil, že výpovede matky a jej tvrdenia počas celého trestného konania, i počas občianskeho súdneho konania sú presvedčivé, majú oporu v listinných dôkazoch a odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by jej tvrdenia spochybňovali. Zároveň vyslovil, že

prvostupňový súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie je viazaný právnym názorom, ktorý vo svojom rozhodnutí vyslovil odvolací súd, keď právnym názorom treba rozumieť názor vyslovený v otázkach procesného, ako aj hmotného práva.

Po zrušení veci prvostupňový súd opätovne vypočul obžalovaného, ktorý uviedol, že ani v súčasnej dobe sa styk dieťaťa s matkou nevykonáva. Podľa jeho tvrdenia matka nechodí, nekomunikuje, za posledný rok pre chlapca neprišla a neplatí mu ani výživné. Tvrdil, že nikdy synovi nebránil v styku s matkou, sám by bol rád, keby S. k matke chodil, nakoľko aj on by mal čas pre seba. Zdôraznil, že je povinnosťou všetkých, kto v súdnej veci rozhoduje, aby bola rešpektovaná vôľa dieťaťa. Každý krok proti jeho vôli, je krokom proti dieťaťu. Maloletý výborne prospieva v škole, venuje sa rôznym záujmovým činnostiam, čo podľa jeho názoru svedčí o tom, že sa o syna riadne stará a takto mieni pokračovať aj do budúcnosti. O tom, že syna na styk riadne pripravil v stanovenom termíne, bez ohľadu na to, či matka pre syna prišla alebo nie, vždy na druhý deň sa dostavil na úrade práce, o čom žiadal spísať záznam. Zároveň v zmysle povinností, ktoré mu uložil súd, matku informoval emailami o zdravotnom stave maloletého alebo o jeho výsledkoch v škole.

Na proti tomu matka maloletého uviedla, že k celej situácii zaujala neutrálny postoj. Napriek povinnostiam, ktoré boli otcovi uložené súdnymi rozhodnutiami, ju o synovi neinformuje, informácie, ktoré má, získala len od tretích osôb. Za rok 2017, ani 2016 ju obžalovaný, a to ani v elektronickej podobe, neinformoval o synovi. Svedkyňa svoj postoj odôvodnila aj fyzickými napadnutiami zo strany obžalovaného, prípadne jeho príbuzných, pričom aj po ich rozchode zo strany obžalovaného došlo k psychickému týraniu. Odmietavý postoj zo strany maloletého syna psychicky nezvládla a rozhodla sa, že s takýmito fraškami končí a už sa toho nebude účastniť. Neznamená to však, že o dieťa nemá záujem, dospela k bolestivému poznaniu, že chlapec do takého štádia dospel najmä a vďaka tomu, že jeho otec nijako neprispel k tomu, čo vo svojom zrušujúcom uznesení naznačil Krajský súd v Žiline. O tomto podľa svedkyne svedčí aj samotná realizácia styku, kedy otec žiadnym spôsobom aktívne „nenabádal maloletého“, aby sa s matkou aspoň porozprával, iba si celý priebeh natáčal na kameru. Z tohto uhla pohľadu sa svedkyňa vyjadrila, že sa cíti bezmocná a nedokáže to žiadnym spôsobom ovplyvniť. K prípadným návštevám školy sa vyjadrila, že práve pred školou bola obeťou jedného z útokov zo strany obžalovaného a jeho rodiny, a preto sa do školy aj bála chodiť.

V rámci dokazovania súd prečítal listinné dôkazy, ktoré predložil obžalovaný, pričom je potrebné dať za pravdu matke, že emailová komunikácia medzi oboma rodičmi je prakticky na nulovej úrovni, a to najmä zo strany tzv. preferenčného rodiča, t.j. obžalovaného.

Na základe takto vykonaného dokazovania hodnotiac dôkazy jednotlivo, i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán, s prihliadnutím na dôkazy, ktoré boli vykonané v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu, vykonajúc dôkazy, ktoré vyšli najavo dodatočne, plne rešpektujúc vyslovený právny názor odvolacieho súdu, obžalovaného O. V. uznal vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona.

Z hľadiska subjektívnej stránky u obžalovaného ide o konanie v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, obžalovaný porušil záujem spoločnosti, ale aj maloletého dieťaťa na rovnakom prístupe oboch rodičov v jeho výchove.

Obžalovaný je zamestnaný, v mieste bydliska bližšie hodnotený nie je. Doposiaľ súdom trestaný nebol. Túto skutočnosť súd u obžalovaného vyhodnotil ako poľahčujúcu okolnosť. Priťažujúce okolnosti v konaní obžalovaného súdom zistené neboli.

Vychádzajúc zo zásad pre ukládanie trestov v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona, či už v podobe individuálnej alebo generálnej prevencie, keď trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, dospel súd k záveru, že obžalovanému je potrebné uložiť trest odňatia slobody, a to na dolnej hranici trestnej sadzby, ktorá sa pohybuje v rozpätí od 1 až do 5 rokov.

Je zrejmé, že ani konania, ktoré prebiehali v rámci civilného procesu, prípadne v rámci návrhu na nútený výkon rozhodnutia v občianskom súdnom konaní (uložená pokuta vo výške 200,- euro), neprispela k zmene postoja obžalovaného. Podľa názoru konajúceho súdu nie je potrebný výkon tohto trestu, preto jeho výkon podmienene odložil a uložil mu skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 2 roky.

Práve hrozba premeny trestu v prípade, ak obžalovaný bude pokračovať vo svojom konaní, ktorého sa dopustil, spolu s dohľadom probačného a mediačného úradníka, splní účel sledovaný zákonom. Je zrejmé, že otec nevláda na dieťa tak, aby vytvoril priestor k tomu, aby sa so synom mohla stretávať jeho matka. Preto mu súd uložil aj povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku, ktorý by mohol napomôcť k zmene jeho postoja do budúcnosti tak, aby matka mala vytvorený plný priestor na styk s dieťaťom.

JUDr. Ivan ŠTEPITA

s a m o s u d c a

Okresný súd Ružomberok

dňa 12.06.2017

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Ružomberok do 15 dní od oznámenia rozsudku.

Odvolanie má odkladný účinok. (§306/2)

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V neprospech obžalovaného môže odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len v jeho prospech (§308/2)
- príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)
- zákonný zástupca obž., opatrovník obž. a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obž. i proti jeho vôli (§ 308/2)
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 305/1). Ak je poškodený právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)
- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.